

Bogen er opdelt i fire dele med seks kapitler i hver del. Kapitlerne udlægges som korte fortællinger, deraf undertitlen, i alt 24. Det er forfatterens håb, at fortællingerne kan vække læserens undren over det moderne menneskeliv, da vi alle er "... nødt til efter bedste evne at navigere i modernitetens oprørte vande." (side 10).

Emnerne i bogen er mange, eksempelvis sociale medier og trivsel, perfektionisme i parforhold og dating-app's, selvmedfølelse, kontekst og hukommelse, livstilfredshed, omstillingsparathed, om tillært hjælpeløshed og om medbestemmelse på plejehjem, livsfortrydelse, bekræftelses-bias og behovsudsættelse, for blot at nævne nogle af dem i vilkårlig orden.

Kapitlerne er med udtagelse af ét udkommet første gang som klummer i en landsdækkende dansk avis. Klummekapitlerne kan, med visse undtagelser, sættes på følgende beskrivende formel: først en kickstart, eksempelvis i form af en iagttagelse, en betragtning, en reference til et kunstværk eller en personlig optakt til emnet, så en gennemgang af videnskabelige udsagn om emnet og afsluttende et tentativt polemisk, kommenterende svirp.

Generelt opleves bogens styrker i de passager, hvor forfatteren har nogle samtids- og måske endda nogle mere eller mindre direkte, samfundskritiske kommenterende pointer. De serveres med humor og satirisk vid og bid. Sådanne passager afstedkom i læsningen både smil, latter og eftertænksomhed. Eksempelvis i forhold til eksistentielle, retrospektive overvejelser over egen tilværelse og bekræftelses-bias i en forestillet rådgivning til et yngre menneske: "Vi burde i al anstændighed indlede enhver form for uopfordret rådgivning med bemærkningen: "Det er ikke, fordi du virker umoden, dum eller uansvarlig, at jeg siger det her, men jeg er faktisk i gang med at skrive brev til mit yngre jeg." (side 115). Eller fra kapitlet om pensionsopsparing, behovsudsættelse og skumfidus-testen: "Jeg tror på at leve i nuet og har aldrig forstået, hvorfor man skal spise leverpostejsmaden før pålægschokolademaden. Man risikerer jo at blive mæt i utide." (side 125).

Der er tale om en kortere publikation med relativt lidt tekst på hver side, hvilket gør den overordentlig overkommelig at læse. Måske er det også derfor, at blot få indtryk bundfælder sig, som vin-connaissseuren kunne sige. Her skal to kapitler nævnes. *Det går op og ned i showbusiness* og *Kunne en anden have levet dit liv bedre?* Det sidstnævnte handler om livsfortrydelse og det førstnævnte om selvmedfølelse. Måske disse to emner, på en eller anden måde kan ses som to sider af samme tilværelse, for "... forskningen viser en tydelig sammenhæng mellem psykisk sundhed og evnen til at være selvmedfølelse" (side 27). Når døden står for døren, så viser erfaringer fra hospiceverden, at de fleste døende har følgende livsfortrydelse: "Jeg ville ønske, at jeg havde ladet mig selv være gladere." (side 131). Vi lader billedet stå et øjeblik, som man sagde i flow-tv'ets storhedstid.

Hvor mange af kapitlerne i bogen der er omskrevet fra det oprindelige klummeformat, fremstår uklart for denne anmelder. Det umiddelbare indtryk er, at det er ganske lidt, klummerne har undergået ændringer fra avis til bog. Måske netop derfor fostredes oplevelsen af at have læste to års klummer, sammenskrevet i en publikation. Det var bekvemt, frem for at skulle søge hver enkelt klumme i avisens arkiv eller på biblioteket via Infomedia.

Nogle gange når man læser bøger med anmeldelse for øje, opstår spørgsmålet om selvcensur, eksempelvis om man kan tillade sig at vurdere det læste på denne eller hine måde. Godt halvvejs gennem bogen, materialiserede dette spørgsmål sig. Det gjorde det, da flere kapitler var blevet fortæret uden en erkendt læseoplevelse, ja uden reaktioner. Et neutralt nærvær havde indfundet sig. Ikke kedsomhed, ikke ligegyldighed, ikke på den måde, mere blot og bar neutralitet. Da neutraliteten var formuleret, vendte tankerne tilbage til forordet. Dér hvor varedeklarationen lød på klummer, tidligere publiceret i en landsdækkende avis. Altså allerede tidligere portions-serveret vin, nu omskænket og her serveret i en samlet set større mængde, på én gang. Fra vinsmagning med glas på stilk til konsum af kartonvin i engangsbærere.

Hvordan gik det så med forfatterens håb for bogens fortællinger, i det mindste i denne læsning? Nogenlunde. Formatet med den korte klummeform fungerer godt i avismediet. Sammenstillet i en bog, havde det nok været mere interessant for denne anmelder, at læse emnerne fra klummerne, udfoldet en tand mere og måske en tigertand mere essayistisk. Det havde der nok været et andet bid i og efter at have læst bogen, er det vurderingen, at forfatteren fint ville formå at gøre en fornem formidlende og retorisk righoldig, essayistisk figur. Husk i givet fald fortsat den nuværende og overskuelige litteraturliste.

Af Henrik Eriksen, cand.psych.

